

Mijn Brieve,

Maer dat di blygondt enab gescreven, zelbs ich wachten
dat ii. D. briesen van mij sprechende met de geleende briesen
tot grijpen enen aangehomen: Dan zelbs die niet kunnen
bemantigen voor het onderhoren van onse committie van
den Landdag; sedert zelbs enige dagon op beginnende gelijngijt
van Breden moeten waerden, doeg dat te liever, om dat ich ondertijfzen
zoopke meerder scherijt te sullen hebben en genomen, tot genoegen
van syne He: Exclte van de Antiquaileit op't grijp te Utrecht.
Mijt dat bericht dat ich tot noch toe eenen waerlijken zelbste gnenen,
hun anderet niet vandaelen, dan dat het vone waarderingh is, met
sulche moeijt, oncoesteren en onvreesijp van alle syden bijen gebruykt,
dat enyde en syde diergelyke niet en is, en in afgelyken Provincien
enige gevonden werden die dese overtroffen. Maer vromme
allesint tot deselue sonden dorren waren, indien middel honde
gevonden werden om groeygelyk daeraan te gerahen. De
Exclvorst van Brandenburg heeft deselue te vergoefte gemaect.
De vnde Hoere van Elisen is wel over enige jaren doot, maar
heeft evenen doot mi ontrent haerself jaren ont naegelaeten tot
is blijue apparantie dat de Mombaurk dese stukken sonden vullen
waren. Soep dog naderen hemijsse so wel wande Antiquitijpen
selbs, als och wande meyninge der Mombauw, die tegenvindelt
tot Elisen bij malanderen zijn, doot vrienden te behouen. Indien
het warene tot waarderingh van syne He: Exclt rooren
dimende, sal u. D. t'selue op't sprekoste mededelen.

Onderhijzen zelbs nof op enige andere gelijngijden
geducht, waerwaen vone sonderlich in't Keulse land ^{die} van
waerlijken aengenoende Seoren grijpen sonden saman zijn gebruykt,
om de vaders de Exclvorst van Brandenburg och vergoefte
moeijt voerliet heest gedan, die mi missien so wast niet en sal
gevinden werden. Dan han daerwaen niet selcks seggen, moer
en alor die wortijchoninge die mij belooft is, om d'nijselingh
van enige d'bbels stukken onderlingh te doen sal zullen gesien.
Want iki spores d'ngelyc meer en meer, que enigijc man
in dit stuk staen han, op't seggen och van lijden wan fatsoen,
die in hemijsse van deso salben niet sonderlich bedreven en sijn.

Ich bin verheugt over dit prinselich voorname van
syne Eccl^{ie}, daerinne wijc erat meer stucht all in enige
kosteliche stukken van sijdero^e, en ewenighde dat tot ons
van syne vorsteliche doelenrijke, en enigste van dese landen,
sedamige vergaderinge mocht merden gevonden oster by en
gebragt, dergelyke in andere plannen niet en word gesien.
Daerom t' eniger tyd soinde nugen vorderen, dat naer
nijne gevoegheit gett daertoe ewenighde sind: honnen bijbringen
ofer geloven, sal desv vermunt zynde gern en blijdelij^e haeven
nijne sijdelige gedachtenrijke. Dernede ewenighde ich
syne prinseliche Eccl^{ie} een langdijrige en gelukhalige
regeringe, dien onse vnde pommingen in't aostenwende jare
te wagen VOTIS X. MVLTIS XX. vnde u. I.

Mijn Dore

Ende gunadige besighevinge en sagen, blyvende t' allen tijden,

u. I.

Nijmegen, den $\frac{10}{20}$ Octobris,
A^v 1633.

Dienst-brijs-enwillige Deneve,

Johannes Smith